

Sygn. akt III KK 39/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Motuk (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 marca 2022 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

sprawy **A. P.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt IV K (...)

1) uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. co do orzeczenia o karze pozbawienia wolności (pkt I) oraz związanego z nim rozstrzygnięcia o opłacie sądowej (pkt III) – i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania;

2) obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w dniu 25 maja 2020 r. w S. przy ul. M., z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim doprowadzeniu K. M. do stanu bezbronności poprzez uderzenie w brzuch oraz kierowanie w jego stronę gróźb pobicia, dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki S. [...] o wartości 750 zł na szkodę K. M., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 10 marca 2021 r., sygn. akt IV K (...):

1. w pkt I oskarżonego A. P. uznał za winnego zarzucanego mu czynu i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu kary:

– „1 (jednego) roku pozbawienia wolności” oraz

– grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 20 zł każda;

2. w pkt II, na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonemu poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2000 zł;

3. w pkt III, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 16 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 780 zł.

Przedmiotowy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 8 kwietnia 2021 r.

W dniu 4 lutego 2022 r. (data prezentaty) do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja Prokuratora Generalnego od ww. wyroku Sądu Rejonowego w S.. Wyrok ten został zaskarżony w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść A. P..

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 280 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego za popełnienie przestępstwa określonego w tym przepisie, kary 1 roku pozbawienia wolności, to jest kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, która wynosi 2 lata pozbawienia wolności.

Zarzucając powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej uwzględnienia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że w zaskarżonym wyroku A. P. wymierzona została kara pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu art. 280 § 1 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył bowiem skazanemu karę „1 (*jednego*) roku pozbawienia wolności”, podczas gdy za przestępstwo rozboju w typie podstawowym ustawodawca przewiduje karę pozbawienia wolności od lat 2 do 12 – i taką sankcję za ten występек ustawa określała zarówno w dacie popełnienia czynu przez skazanego, tj. w dniu 25 maja 2020 r., jak i w dacie orzekania, tj. w dniu 10 marca 2021 r. Jednocześnie wymaga odnotowania, że analiza zaskarżonego wyroku oraz jego uzasadnienia, nie daje podstaw do stwierdzenia, że w przedmiotowej sprawie skorzystano z jakiegokolwiek instytucji prawnej pozwalającej kształtować wymiar kary poza granicami ustawowego zagrożenia z art. 280 § 1 k.k. Zaskarżonego rozstrzygnięcia nie uzasadnia też fakt, że Sąd Rejonowy, obok kary pozbawienia wolności, orzekł również wobec skazanego tzw. grzywnę kumulatywną na podstawie art. 33 § 2 k.k.

Należy podzielić ugruntowany pogląd orzeczniczy, iż wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w sankcji przepisu, który określa kwalifikację prawną czynu przypisanego, bez wskazania szczególnej podstawy do takiego ukształtowania rozstrzygnięcia co do kary, stanowi rażące naruszenie prawa materialnego – przepisu stanowiącego podstawę skazania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., IV KK 10/20; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2017 r., II KK 312/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt III KK 228/12).

Stwierdzone uchybienie miało zatem charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść prawomocnego wyroku, gdyż w jego wyniku A. P. został skazany na karę pozbawienia wolności w wymiarze niższym, niż winno to nastąpić w sytuacji prawidłowego zastosowania przepisu prawa materialnego, tj. art. 280 § 1 k.k.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok należało uchylić w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności (pkt I) oraz związanego z nim

rozstrzygnięcia o opłacie sądowej (pkt III) – i w tym zakresie przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

O wydatkach rozstrzygnięto stosowanie do treści art. 638 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.